

тъ, освѣтъ едно десетогодишно момче, което внимателно слушало разговоръ-тъ. Него тогазь попыталъ попъ-тъ:

“Кажѣ ми, Драганчо, що е потрѣбно за да бѣдемъ Христіани?”

“Трѣбува да обычамъ небесный-тъ си Бащѣ, и да бѣдемъ твърдѣ добри.”

“Хвалѣ тебе, Отче,” извикалъ попъ-тъ като подигналь очи-тъ си къмъ небе-то, “Хвалѣ тебе, Отче, Господи небесный и земный, че си утаиль тыя нѣща отъ мудры-тъ и разумны-тъ, и си ги открьль на дѣца-та.” (Мат. 11; 25). Истиннѣ, мои пріатели, сърдечны-тъ чувствованія сѣ които ны правятъ Христіани. Който вѣрува че Христось има сила да прости грѣхове-тъ му, и на когото грѣхове-тъ сѣ простени, и който обыча Бога отъ все сѣрдце, и ближняго както себе си, той е Христіанинѣ. Съ еднѣ думѣ Христіанство-то не състои въ обряды които рѣцѣ-тъ ни, или устны-тъ ни могатъ да извършатъ, но състои въ истиннѣ вѣрѣ и сѣрдечнѣ любовь.”

Така попъ-тъ свѣршилъ разговоръ-тъ и отишелъ си. Това ново ученіе, което толкова зачудило селяны-тъ, не ще да ся види толкова чудно на читатель-тъ когато знае че прѣди малко попъ-тъ былъ наслѣдилъ еднѣ голѣмѣ книгѣ отъ вуйкѣ си; и че тая книга была Свято-то Писаніе на простѣ языкѣ; и че попъ-тъ іѣ четяль всякѣ сутринѣ и вечерѣ внимателно съ молитвѣ. Това четеніе отворило очи-тъ му, и начналь той да разбира че има нѣколко погрѣшки въ уредбы-тъ на церквѣ-тѣ; но като не былъ още съвсѣмъ увѣренѣ за това,